

Socialpolitisk Forening Hovedstaden

Generalforsamling 2. maj 2019

Bestyrelsens beretning, fremlagt af formand Ove Lund

Generalforsamlingen besluttede sidste år, at Socialpolitisk Forening Hovedstaden (SPFH) skulle fortsætte som selvstændig ngo, selvom Landsforeningen efter 120 år var gået konkurs, og vi har i det forløbne år haft den store glæde, at mange har ønsket at fortsætte medlemskabet. Vi skulle meget gerne blive flere det kommende år, og jeg vil meget gerne opfordre Jer, der er medlemmer, til at tage venner og kolleger under armen til nogle af vores arrangementer – og man behøver ikke at melde sig ind den første gang man deltager i et møde: gæster er meget velkomne.

Sidste år diskuterede generalforsamlingen, om man skulle afvente, om lokalforeningerne i Jylland og på Fyn ville træffe samme beslutning på deres generalforsamlinger, sådan at det evt. ville blive muligt at starte en ny landsforening op på grundlag af de 3-4 gamle lokalforeninger. Men det fravalgte generalforsamlingen, først og fremmest på grund af meldinger om svigtende aktivitet i de andre lokalforeninger.

Behandlingen af Landsforeningens konkursbo er, så vidt vi er orienterede, ikke afsluttet, men som sidste år skal vi understrege, at Socialpolitisk Forening Hovedstaden er en selvstændig forening med egne vedtægter, eget CVR-nr. og egen bankforbindelse, som på ingen måde kan inddrages i konkursen.

Efter generalforsamlingen sidste år havde vi en sej start. De kontaktoplysninger til Hovedstadsforeningens medlemmer, vi havde fået fra Landsforeningen, var fulde af fejl, sådan at et flertal af de mails og breve, vi sendte til medlemmerne for at informere om generalforsamlingens beslutninger, aldrig nåede frem. Landsforeningen havde i de sidste godt 5 år satset på, at medlemmerne selv ville opdatere deres kontaktoplysninger via Socialpolitisk Forenings hjemmeside, og det har tydeligvis ikke fungeret. – Der er ingen tvivl om, at Landsforeningen på den konto er gået glip af en hel del kontingentkroner.

Som selvstændig ngo var vi nødt til at få ordentlig rede på, hvem der var vores medlemmer, så vi kunne kommunikere om de aktiviteter, vi gerne ville inddrage medlemmerne i. Og for at kunne gennemføre aktiviteter var vi også nødt til at få gang i kontingentopkrævningen. Alt i alt nåede vi hen i september, før vi havde fået opdateret kontaktoplysningerne og afsluttet kontingentopkrævningen for 2018 (der egl. havde deadline 1. juni).

Til gengæld har vi i dette foreningsår gennemført en række medlemsaktiviteter med et bredspektret socialpolitisk perspektiv:

I fire "samtalesaloner" har vi sat fokus på hhv. beskæftigelsespolitik, social- og sundhedspolitik, socialforskning og social bæredygtighed.

Samtalesalonen om social- og sundhedspolitik mandede ud i, at der blev dannet en gruppe, som arbejder videre med temaet. Medlemmerne er: Ane Stenbak, May Olofsson, Bente Rich, Margrete Riddersholm og Thor Olsen. – Gruppen har afholdt et møde og skal mødes igen – faktisk i denne uge.

Sammen med Retspolitisk Forening har vi holdt et velbesøgt debatmøde om Ghetto-pakken, med fokus på medborgerskab og – ikke mindst – konsekvenserne af lovgivningen om "hårde ghettoer" og "udsatte boligområder", og vi har tilsagn om at kunne gennemføre guidede besøg og dialog med beboere i hhv. Mjølnerparken og Taastrupgård, og måske også i Tingbjerg og Urbanplanen.

Vi er begyndt at udgive nettidsskriftet "SOC DOK – platform for socialpolitisk dokumentation", som vi forventer at udgive med 4 temanumre om året, og derimellem nyhedsbrevet "OPSLAGSTAVLEN" med information om SPFH's egne, men også andre organisationers aktiviteter, der er relevante for det socialpolitiske engagement. – Kirsten Windekilde, der er bestyrelsens repræsentant i redaktionen, vil fortælle lidt mere om arbejdet med SOC DOK.

Endelig har vi i bestyrelsen overvejet, men desværre måttet afstå fra, at "overtage" Landsforeningens repræsentation i International Council of Social Welfare (ICSW), for ikke at risikere derved at pådrage os et ansvar for nogen af de økonomiske krav, der er rettet mod Landsforeningen som følge af konkursen. Men det betyder så også, at de i gangværende bestræbelser på at udvikle det internationale socialpolitiske engagement i en mere aktivistisk retning ikke længere har dansk støtte.

Vi er som nævnt trådt tilbage fra en ambition om at udvikle Hovedstadsforeningen til en ny landsforening, og fremlægger derfor ikke på denne generalforsamling forslag til vedtægtsændringer om dette. Vi holder os i kontakt med Socialpolitisk Forening Jylland, der – som vi er orienteret – snart er klar til genstart, og vi håber, at vi sammen kan være med til at inspirere "gamle" medlemmer af lokalforeningen på Fyn til også at starte op igen.

Og vi støtter Socialpolitisk Platform, der under opråbet "Vi vil have socialpolitikken tilbage" arbejder for at samle socialpolitiske ngo'er i et kritisk netværk.

Desværre er der ingen grund til større socialpolitisk optimisme end sidste år. I hvert fald ikke på politisk niveau. Der er fortsat behov for, at der er kræfter, som vil arbejde imod den dekonstruktion, der har ramt socialpolitikken gennem de seneste årtier - en dekonstruktion, der tog sin begyndelse i Karen Jespersens tid som (socialdemokratisk) socialminister og senere er accelereret i en tiltagende opløsning af socialpolitikken i en række andre ministerier. Socialpolitikken i den oprindelige brede forstand har således ikke længere institutionel forankring i den offentlige organisering af Danmark.

Fra at være et fællesanliggende er socialpolitikken blevet til individuel overlevelseskamp. Derfor er der fortsat brug for at fremme respekten for menneskers lige rettigheder og ligestilling, og for en socialpolitik, som globalt, nationalt og lokalt bekæmper ulighed.

I Hovedstadsforeningen prøver vi at finde organisations- og kommunikationsformer, der matcher udviklingen. Der er en tydelig tendens bort fra almindelige paneldebatter o. lign. til fordel for mere aktivistiske og medinddragende aktivitetsformer, og hvis nogen af Jer har forslag eller idéer, hører vi meget gerne om det.

I de kommende år tror vi, at social bæredygtighed bliver et væsentligt tema.

I samtalesalonen om social bæredygtighed blev der opregnet en lang række kvaliteter, som deltagerne fandt var væsentlige pejlemærker (afskaffe fattigdom og social ulighed, alle med i fællesskabet, demokratisk ideudvikling, empowerment, inkluderende fællesskaber etc.) – ialt 51 forskellige idéer.

Begrebet **Social bæredygtighed** stammer fra Bruntlandsrapporten fra 1987, der betonedede, at en bæredygtig udvikling kræver et hensyn til både sociale, økonomiske og miljømæssige aspekter. Begrebet har desuden slægtskab med Uafhængighedserklæringen (1776), vedtagelsen af Menneskerettighederne (1948), og med FN's 17 verdensmål (2015).

Hovedtanken i social bæredygtighed er at måle ethvert initiativ, tanke og handling i forhold til hvilke konsekvenser, realiseringen af det indebærer for nuværende og kommende generationer – nationalt og internationalt/globalt.

Social bæredygtighed kan defineres som følger:

"Social bæredygtighed kan man også kalde for social retfærdighed, altså at mennesker bliver behandlet retfærdigt og rimeligt nu og i generationerne fremover. Og retfærdigheden skal ikke kun gælde mellem generationer, men også mellem samfund og rige og fattige lande."

Denne meget overordnede definition rummer væsentlige temaer for, hvad vi vil forstå ved social bæredygtighed.

Begrebet er rummeligt, men retningsgivende. Det respekterer den forskelligartethed, der præger det menneskelige liv og de menneskelige samfund, og forholder sig proaktivt til udviklingen og respekten for forskellige livs- og anskuelsesformer og tager dermed implicit afstand fra enhver ensliggørelse og forskelsbehandling.

Fremme af social bæredygtighed kræver desuden, at relationen til borgeren bygger på etiske principper:

Autonomi. Menneskets værdighed må ikke undertrykkes eller udsættes for overgreb. Individet har ret til at bestemme over – eller have indflydelse på – sit eget liv og træffe valg på egne vegne.

Integritet. Hvert enkelt menneske skal behandles med respekt, uafhængig af etnicitet, kultur, religion og social status. Mennesker har en fysisk-psykisk grænse, der ikke må overtrædes. Det er den enkelte selv, der ved, hvor grænsen går.

Værdighed. Ethvert menneske er uerstatteligt og har værdi i sig selv. Mennesker er alle ligeværdige, men de definerer selv, hvad der er værdigt eller uværdigt.

Sårbarhed. Mennesker kan være fysisk og psykisk sårbare, og livet og livsduelighed kan antage mange former. Der skal ydes omsorg for det sårbare liv.

Ansvar. Det enkelte menneske skal have frihed og ansvar for eget liv. Fællesskabet er vigtigt, men det må aldrig gå forud for det enkelte menneske. Frihed hører sammen med, at mennesker tager ansvar for deres egen situation og ansvar for de fællesskaber, som de er en del af.

Alt ialt er der meget for os at tage fat på det kommende år.

Det er vores ambition, at Socialpolitisk Forening Hovedstaden kan bidrage til at revitalisere socialpolitikken.

Socialpolitik er ikke kun politik for de mennesker, der er i nød, men er politik der understreger, at vi som mennesker tilhører et fællesskab, der er nødt til at tage vare på hinanden, hvad enten vi bor på slot eller i vrå, for at parafrasere B.S. Ingemann.

Som nævnt supplerede Kirsten Windekilde beretningen med en orientering om udgivelsen af nettidsskriftet "SOC DOK – platform for socialpolitisk dokumentation og debat" og nyheds-brevet "OPSLAGSTAVLEN", som et tiltag for at kompensere for savnet af tidsskriftet "Social Politik" efter landsforeningens konkurs i 2018.

Erfaringerne efter de to første temanumre af SOC DOK, om hhv. ghettoplanen og digitalisering og automatisering af sagsbehandling på det sociale område, er, at arbejdet med temaerne ofte påviser, at der "er mere at komme efter", mere at udforske. Dette vil afspejle sig i opfølgning af de enkelte temaer i efterfølgende numre.

F.eks. har arbejdet med temaet om ghettoplanen vist, at planen – ud over et angreb på ikke-vestlige indvandreres og flygtninges bomuligheder, på et manipuleret datagrundlag, drejer sig om et neoliberalt frontalangreb på den almene boligbevægelse, til skade for endnu flere etniske danskere end indvandrere og flygtninge. Således har Statens Byggeforskningsinstitut (SBI) beregnet, at op til 10.000 almene familieboliger vil blive nedlagt frem til år 2030, som konsekvens af ghettopakkenes lov L38. Både Socialdemokratiet og SF stemte for L38.